

DOUGLAS MURRAY

KRIGET MOT VÄST

ATT BEMÄSTRA EN TID AV OFÖRNUFT

Översättning
Öyvind Vågen

NOPOLAR PUBLISHING

Copyright © Douglas Murray 2022

Först utgiven på engelska av HarperCollins Publishers 2022.
Utgiven i Sverige av Nopolar Publishing, Östersund, 2023.

Översättning från engelska: Öyvind Vägen

Omslagsdesign: Whip Media
Omslagsbilden är delvis AI-genererad via Midjourney.com av Anders Nyman
Sättning: Jengel Förlag, Östersund
Typsnitt: Goudy Old Style

Tryck: ScandBook, Falun, 2024 - Andra upplagan
ISBN: 978-91-98788-10-5

Published by Nopolar Publishing in Sweden 2023 by arrangement with
Broadside Books, an imprint of HarperCollins Publishers.
www.nopolar.se

Till mina gudbarn
Douglas Murray

INNEHÅLL

Inledning.....	9
Kapitel 1	
RAS.....	21
<i>Mellanspel</i>	
KINA.....	79
Kapitel 2	
HISTORIA.....	99
<i>Mellanspel</i>	
SKADESTÅND.....	158
Kapitel 3	
RELIGION.....	178
<i>Mellanspel</i>	
TACKSAMHET.....	233
Kapitel 4	
KULTUR.....	245
Slutsats.....	290
Författarens tack.....	311
Slutnoter.....	312
Register.....	325
Om författaren.....	343

INLEDNING

Under de senaste åren har det blivit tydligt att det pågår ett krig. Ett krig mot Väst. Det är inget vanligt krig där arméer drabbar samman och segrare utropas. Det är ett kulturkrig och det bedrivs skoningslöst mot alla den västerländska traditionens rötter och mot allting bra som den västerländska traditionen har gett upphov till.

Till en början var det här kriget svårt att urskilja. Många av oss anade att någonting var på tok. Vi förundrades över de ensidiga argument som framfördes och undrade varför orättvisa anklagelser utslungades. Men vi insåg inte den fullständiga omfattningen av det man försökte åstadkomma. Inte minst för att till och med själva idéspråket var så förvridet och förljuget. Orden betydde inte längre samma sak som de fram till helt nyligen hade betytt.

Människor började prata om "jämlighet", men de verkade inte mena jämlika rättigheter. De talade om "antirasism" samtidigt som de själva lät djupt rasistiska. De talade om "rättvisa", men verkade mena "hämnad".

Under de allra senaste åren har resultaten av den här rörelsen blivit synliga för alla och envar och omfattningen av förödelsen har blivit tydlig. Det här är ett pågående angrepp som riktar sig mot allting som är förknippat med västvärlden – mot dess förflutna, dess nutid och dess framtid. En del av den här processen är att vi har fastnat i en spiral av ändlösa straff som det inte verkar finnas några allvarliga försök att (ens överväga att) lindra.

Under det senaste årtiondet har jag kämpat för att förstå vad det är som pågår. År 2017 tog jag i *The Strange Death of Europe* upp en del av den här händelseutvecklingen, nämligen hur västvärlden har förändrats till följd av massinvandringen. Under de här åren då jag bevakade invandringsfrågan fick jag en känsla av att en djupare förändring var på väg. När jag stod vid de grekiska och italienska öarnas kustlinjer och iakttog båtarna som kom in och när jag strövade runt i de migrantläger som växte fram i de stora städerna, såg jag på nära håll konsekvenserna av att utvecklingsländerna var på väg att flytta in i de utvecklade länderna. Jag klandrade aldrig någon av de migranter som gjorde den här resan. Jag hade besökt många av de länder från vilka de flydde. Oavsett om migranterna flydde krigets fördelse eller (som i majoriteten av fallen) ekonomiskt armod, gjorde de någonting som var fullt begripligt. Det enda som jag hade svårt att förstå var varför européerna lät det ske och varför de förväntades göra våld på sig själva och sin egen kultur för att kunna överleva. Människor talade om att Europa har en historisk skuld som motiverade massrörelsen av inkommande människor. Men inte ens de som drev den tesen lyckades slå fast var gränsen för den här rörelsen gick.

Skulle det någonsin komma ett ögonblick när den här västerländska "skulden" skulle vara helt och hållet återbetald? För det verkade som om skulden växte för varje år istället för att amorteras ner.

Jag började också lägga märke till att samma händelseutveckling ägde rum i vartenda land som räknades som västerländskt. I samtliga återkom samma argument för att motivera den här massförflyttningen av människor, trots de här ländernas väldigt olika geografiska förutsättningar. USA har i många år haft sin egen migrationsutmaning, framför allt längs gränsen i söder. När jag färdades genom USA möttes jag av samma argument som i Storbritannien och på den europeiska kontinenten. Ungefär samma slags politiker och offentliga personer fortsatte att försöka förklara för den amerikanska allmänheten varför landets gränser borde vara mjuka eller rentav porösa. Precis som i Europa fanns det mäktiga individer och organisationer som hävdade att de enda länder som var civiliserade

Inledning

var de som släppte in världen innanför de egna gränserna. I Kanada var det likadant. Liksom på andra sidan världen i Australien. Överallt i alla samhällen som räknades som västerländska – det vill säga europeiska länder eller länder som härstammar från den europeiska civilisationen – återkom samma argumentationsmönster. Samtidigt så utsattes inget land som inte var västerländskt för samma behandling.

Det var bara västerländska länder – utspridda över tre kontinenter – som ständigt fick höra att förutsättningen för att ha någon legitimitet över huvud taget – för att ens räknas som anständiga – var att de snabbt och i grunden förändrade sin demografiska sammansättning. Visionen för det tjugoförsta århundradet verkade vara att Kina skulle tillåtas förbli Kina, att de olika länderna i Fjärran Östern och Mellanöstern och Afrika inte bara skulle tillåtas utan förväntades förbli som de var, eller rentav återvända till någonting som de kanske en gång hade varit. Samtidigt som de länder som identifierades såsom tillhörande västvärlden förväntades antingen förvandlas i grunden eller förlora all legitimitet. Självklart har länder och stater rätt att förändras. Över tid är det oundvikligt med ett visst mått av förändring. Men det låg någonting mer och ruvade under ytan på det som pågick: någonting obalanserat och märkligt. Argumenten bottnade inte i kärlek till länderna utan i ett illa dolt förakt för dem. I mångas, och inte minst stora delar av de egna befolkningarnas, ögon hade de här länderna gjort sig skyldiga till något väldigt felaktigt. Någonting de måste sona. Västvärlden var problemet och västvärldens upplösning presenterades som lösningen.

Det fanns andra tecken på att någonting var på tok. År 2019 tog jag mig an några av dem i min bok *The Madness of Crowds (Kollektiv galenskap, Karneval förlag 2020)*. Där tog jag upp de utmaningar som följer i "identitetspolitikens" spår. Det vill säga de mer specifika följderna av att försöka bryta ner de västerländska samhällena genom att så split och söndring mellan olika kön, sexuella läggningar och etniciteter. Efter 1900-talet hade den nationella identiteten blivit en skamlig form av tillhörighet och alla de här nya tillhörigheterna dök

plötsligt upp i dess ställe. Nu intalades människor att betrakta sig själva som medlemmar i andra specifika grupper. Som homosexuella eller heterosexuella, män eller kvinnor, svarta eller vita. De här nya formerna av tillhörighet laddades dessutom för att luta i en västerlandsfientlig riktning. Homosexuella hyllades så länge som de var "queera" och ville radera alla befintliga institutioner. Homosexuella som bara ville fortsätta med sitt liv eller rentav gillade västvärlden marginaliserades. På samma sätt var feminister användbara så länge som de angrep "manliga strukturer", västerländsk kapitalism och mycket annat. Feminister som inte höll sig till den linjen eller som ansåg att kvinnor hade det jämförelsevis väl förspänt i västvärlden, behandlades i bästa fall som svikare och i sämsta fall som fiender.

Diskursen kring ras och etnicitet blev ännu värre. Etniska minoriteter som hade integrerats väl i västvärlden, bidragit till västvärldens utveckling och rentav beundrade västvärlden kom i allt större utsträckning att behandlas som om de var rasförrädare. Som om en annan form av lojalitet förväntades av dem. Radikala aktivister som ville riva ner allting hyllades och vördades. Svarta amerikaner och andra som ville hylla västvärlden och bidra till den tilltalades och omtalades som om de vore avfallingar. I allt högre utsträckning var det de som fick höra de grövsta tillmälena. Deras kärlek till samhället som de var en del av blev till ett vapen som riktades mot dem.

Samtidigt har det blivit helt oacceptabelt att omtala några andra samhällen på ens i närheten av det här sättet. Trots alla fruktansvärda övergrepp som Kinas kommunistiska parti begår i vår egen tid, så talar nästan ingen om Kina med en bråkdel av den ilska och avsmak som dagligen översköljer västvärlden inifrån västvärlden. Västerländska konsumenter fortsätter att köpa sina kläder billigt, från Kina. Det föreligger inga allvarligt menade försök att bojkotta landet. "Made in China" är ingen skamfylld märkning. Trots att fruktansvärda saker pågår i dagens Kina behandlas landet fortfarande som vanligt. Författare som vägrar tillåta att deras böcker översätts till hebreiska gläder sig över att få dem utgivna i Kina. Snabbmatskedjan Chic-fil-A får mer kritik för hur de tillverkar sina smörgåsar

Inledning

på hemmaplan än vad Nike får för att företaget låter tillverka sina skor i kinesiska fabriker med svältlöner och dåliga villkor.

Det beror på att den utvecklade västvärlden bedöms efter helt andra måttstockar. När det gäller kvinnors rättigheter och sexuella minoriteters rättigheter och, förstås, i synnerhet när det gäller frågan om hur utbredd rasismen är, skildras läget undantagslöst som om det aldrig har varit värre, trots att läget i själva verket aldrig har varit bättre. Ingen kan förneka rasismens gissel – ett gissel som har funnits i någon form under hela mänsklighetens dokumenterade historia. Den mänskliga tendensen att skilja mellan de som tillhör gruppen och de som faller utanför den är mycket stark. Vi är inte så utvecklade som vi gärna vill inbilla oss att vi är. Samtidigt har situationen när det gäller jämlikhet mellan olika etniska grupper i västvärldens länder aldrig varit bättre än vad den är idag. Våra samhällen har gjort en ansträngning för att se ”bortom etnicitet” och låtit sig inspireras av de beundransvärda män och kvinnor från alla etniska grupper, inte minst svarta amerikaner, som visat vägen och föregått med gott exempel. Det var ingen naturlag att de västerländska samhällena skulle utveckla, eller ens eftersträva, den tradition av etnisk tolerans som vi har idag.

Lika lite som det var självklart och av naturen givet att vi skulle komma att leva i samhällen som med rätta betraktar rasism som en av de mest fränstötande synderna. Det blev så eftersom modiga kvinnor och män argumenterade för sin sak, slogs för att förändra situationen och hävdade sina rättigheter.

Under de senaste åren har det börjat låta som om den striden aldrig ägde rum. Som om den bara var en hägring. Under de senaste åren har jag börjat betrakta frågan om rasism i västvärlden som en pendel som svängt förbi korrigeringspunkten och påbörjat en överkorrigering. Som om ju längre pendeln stannar i lätt överkorrigerat läge, desto fastare rotad blir jämlikheten. Men vid det här laget står det klart att hur välmenande den här övertygelsen än var, så var den fullständigt missriktad. Ras och/eller etnicitet är nu en brännande fråga i alla västerländska länder på ett sätt som den inte har varit på

flera årtionden. I stället för färgblindhet har vi tvingats in i en överkänslighet kring allt som har med ras och/eller etnicitet att göra. En djupt förvriden bild har målats upp.

Precis som alla andra samhällen i historien, har alla västerländska länder rasism i sin historia. Men det är inte det enda som finns där. Rasism är inte den enda lins genom vilken våra samhällen kan studeras, men den är i allt större utsträckning den enda lins som används. Allting i det förflutna betraktas som rasistiskt, med följd att allting i det förflutna också solkas ner.

Men återigen så är det bara när det gäller Västerlandets förflutna som allting betraktas genom den här radikala rasismlinsen. Frukansvärd rasism existerar på många håll i Afrika där den uttrycks av svarta afrikaner mot andra svarta afrikaner. Mellanöstern och den indiska subkontinenten dryper av rasism. Oavsett vart man reser i Mellanöstern – också i de ”progressiva” Gulfstaterna – möts man av ett kastsamhälle i full blom. Där finns en ”högstastig” etnisk grupp som styr de här samhällena och gynnas av dem. Och sedan finns det oskyddade utländska gästarbetare som flygs in för att arbeta för dem som en importerad arbetar- eller underklass. De här människorna föraktas, utsätts för övergrepp och kasseras rent av som om deras liv vore värdelösa. Och i världens näst folkrikaste land kvarstår, som alla som rest runt i Indien är väl medvetna om, kastsystemet i högst levande och motbjudande form. Det sträcker sig fortfarande hela vägen till att betrakta vissa grupper med människor som ”oberörbara” av det enda skälet att de har råkat födas in i en viss grupp. Det är ett vämjeligt fördomssystem som fortfarande är i full gång.

Och ändå hör vi väldigt lite talas om detta. I stället intalas världen dagligen att de länder i världen där det enligt alla rimliga mått förekommer minst rasism och där avskyn mot rasismen är som djupast rotad, i själva verket utgör rasismens högborg. Det här förvridda påståendet har en ännu skevare slutkläm, nämligen att om det alls förekommer rasism i andra länder, så måste det bero på att västvärlden har exporterat den lasten dit. Som om hela den icke-västerländska världen befolkas av oskuldsfulla paradisvarelser.